

pidega jalla tallade alla nuhheldud, sellepärast, et temma teisele rahha andnud, mis läbbi laenaja woib laisaks ehk lakko-koeraks miinna. Tggamees peab seal ennesele sedda tenima, mis temma tarwitab, agga mitte teise kotti peal uhkeste ellama.

Maks on selge.

Tubba ammo aea eest saatsid kohtomehhed üht wallameest walla pea-rahhaga liinna. Rahha wia, kes sureste liinast polle käinud ja sepärrast ka liinna asjust ja kohto seadustest ühtegi ei teadnud. Kui liinna wärrama wahhele sai, tulli üks mees, saksa rided selgas, temma wasto. Mees tõmbas mütsi mahha, terretas allandlikkult ja küsis: „Kas teie se pearahha wastowõtja ollete?“

Saks kostis: „Ollen jah! Kas rahha keif käes?“ „Käes kü!“ kostis mees ja andis sedda saksa kätte. Saks lugges rahha üle ja käs kis meest miinna, üteldes: „Sinna olled selge.“

Mees, kellel muud asja liinna polnud, põris jalla pealt koeo pole taggasi, sai koeo ja ütles: „Rahha on selge.“

Kaks kuud läksid möda, siis tulli korraga kohtust kirri, et rahha alles wõlgo. Keif wallarahwas kargasid mehhe peale ja küsisid, kelle kätte temma rahha oli maksnud. Mees olli selle peale kõrwa, et temma rahha wastowõtja ennese kätte olli annud ja tahtis selle peale wanduda.

Ei aitnud seal mu nõu, kui wald piddi ue rahha jälle maksuma ja pealegi trahwi weel jure; mees otsis kü rahha wastowõtjat, agga ei leidnud, sepärrast piddi sedda rahha isfi wallale taggasi maksuma.

Ollen ma se, woi ei olle?

Hans sõdis üksford hobbuse wanfrega liinna, agga et te peal liig paljo olli wina wõtnud, uinus ta wanfre peale maggama. Kabakad ollid tee peal wasto tulnud, temma hobbuse eest ärra wõtnud ja sellega omma teed lainud.